

عنوان مقاله:

شباهت های سبکی شعر شاملو و نثر تاریخ بیهقی

محل انتشار:

دوفصلنامه تاریخ ادبیات، دوره 2، شماره 3 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

احمد خاتمی - دانشگاه شهید بهشتی

مصطفی ملک پائین - دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

در بسیاری از مکاتب ادبی چه سنتی و چه نو، زبان به عنوان یکی از مهمترین عناصر شعر مورد بررسی ناقدان قرار گرفته و میگیرد. اهمیت زبان در نقد ادبی، در مکتب فرمالیست روس و فرزند آن ساختارگرایی، بیش از مکتبهای دیگر است. پایه فکری این مکاتب بیشتر بر برجستگی متون ادبی و غرابت و دوری آن از زبان عادی و معمول است که به عنوان یکی از مهمترین و اساسیترین شیوههای زیباسازی اثر و نفوذ در دل مخاطب بررسی میشود. یکی از راههای برجستهسازی متون ادبی، هنجار گریزی است و یکی از راههای هنجارگریزی برای ایجاد زیبایی اثر ادبی، باستانگرایی است. از میان شاعران معاصر ایران، احمد شاملو از جمله کسانی است که یکی از اساسیترین پایههای زبانی شعر خود را بر باستانگرایی نهاده است. از مشخصههای اصلی شعر او، توجه به متون گذشته به عنوان منبع بزرگ زبانی برای برجستهسازی و... است. یکی از متنهایی که بسیاری از ناقدان و صاحب نظران به عنوان منبع زبانی شعر شاملو مطرح میکنند، نثر شیوای تاریخ بیهقی است. در این مقاله سعی بر این است وجوه شباهتهای شعر شاملو با تاریخ بیهقی آشکار شود و این شباهتها با استفاده از آرای فرمالیستی و ساختارگرایی بررسی شود.

کلمات کلیدی:

شاملو، تاریخ بیهقی، فرمالیست، ساختارگرایی، برجستهسازی، کهنگرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1289701>

